

Ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Α. Τρανὸς νομίζει, στὸ τέλος, πὼς πρέπει νὰ τονίσει τὴν ξεχωριστὴ ἀπ' ὅλους πὺν διαγωνιστήκανε προσοχὴ τοῦ Ἀλκαίου στὸ σκοπὸ τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἐξὸν ἀπὸ τὴ χαριτωμένη «Χελιδονοφωλιά» κι ἀπὸ τὸ «Ρολόϊ», θὰ μπορούσαν νὰ βραβευτοῦν τὸ «Ἐμπρὸς», τὸ «Στὴ γιορτὴ τῆς μαμᾶς» καὶ ἴσως καὶ τὸ «Ὁ σκύλλος μου». Συμφωνεῖ μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ βράβευμα τῶν ποιημάτων τοῦ Ἀπηλιώτη, τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ Συρανοῦ καὶ τοῦ Μόττο τοῦ Ἀἴνε. Μὰ διαφωνεῖ ριζικὰ γιὰ τὸ βράβευμα τοῦ Νταμαγιάντη, πὺν βρίσκει πὼς, ἐξὸν ἀπὸ τὸ «Βραδάκι» καὶ τὸ «Παραμῦθι μιᾶς σταγόνας» (κι αὐτὸ ἀφοῦ λείπει τὸ τελευταῖο τετράστιχο πὺν κάνει λογικὸ πῆδημα ἀπὸ τὴν πηγούλα ὡς στὸ νερὸ τοῦ μύλου), ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἀξιίζουν καὶ εἴτε δὲν ἔχουνε λογικὴ σειρὰ ὅπως «Οἱ πεινασμένοι», εἴτε εἶναι δυσκολοχώνευτα γιὰ παιδιὰ ὅπως «Τὸ ὄνειρο» καὶ ἡ

«Μορφούλα» μὲ τὶς παρένθεσές της. Μὰ εἶναι κυριολεκτικὰ ἀνυπόφορο τὸ «Παραμῦθι», ἐνῶ τὸ «Σπιτάκι μας» μᾶς μιλεῖ, ἄπορο γιὰτὶ, γιὰ «σπίαγμένα» παιδιακίσια κεφαλάκια πὺν ἀπλώνουνε (τὰ κεφαλάκια!) τὸ δειλινὸ τὰ χέρια γιὰ νὰ πιάσουν ἀστέρια! Θὰ ἤθελε τέλος νὰ προστέσει πὼς μερικὰ ποιήματα τῆς Δάφνης ὅπως «Ἡ πεταλούδα» καὶ τὸ «Μάννα πεινῶ» ἀξίζανε τὸν κόπο πὺν ἔκαν' ὁ ποιητὴς νὰ στείλει ἀρκετὰ ποιήματα καὶ πὼς ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς προσωπικὰς γνώμες τῶν κριτῶν ἐλαφρὰ πατριωτικὰ καὶ θρησκευτικὰ ποιήματα ὅπως τὸ «Ἐμπρὸς» τοῦ Ἀλκαίου καὶ ἡ «Προσευχὴ» τοῦ Συρανοῦ θὰ μπορούσαν νὰ βραβευτοῦν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ (Εἰσηγητής)
Α. ΔΑΝΟΣ
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
Α. ΤΡΑΝΟΣ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ

Τὴν αὐγούλα, στὴν αἰλή,
ἄσπρος πετεινὸς λαλεῖ
μὰ ὅταν ἐβγει ἡ Μαρουδιά
μὲ γιομάτη τὴν ποδιά
ψιχουλᾶμα—τότες,
τρέχει μὲ τὶς κόττες.

Μεσημέρι, στὴν αἰλή,
παίζει ὁ Γιάννης κι ἡ Διλή
μὰ ὅταν φτάσει ἡ Μαρουδιά
μὲ τὰ φρέσκα τὰ ψωμιά
ἀπ' τὸ φούρνο—πάνε,
τρέχοντας νὰ φᾶνε,

Πρὸς τὸ βράδι, στὴν αἰλή,
χασμουριέται τὸ σκαλί
μὰ ὅταν μπαίνει ὁ ἀφεντικός,
κουρασμένος νηστινός,
τὴν οὐρά του παίζει
μὰ ὅταν μπαίνει ὁ ἀφεντικός,

ΟΝΕΙΡΟ

Εἶδα σάμπως νὰ βρισκόμουν
σὲ περδόλι· καὶ τριγύρω
πλατεῖα λούλουδα πὼς ἀνοίγαν
καὶ ζαλιστήκα ἀπ' τὸ μῦρο...

Κι ἀπ' τὰ λούλουδα πὺν ἀνοίξαν,
πεταλούδες πὼς πηδῆξαν,
σὰ νεράιδες κρινοπρόσσωπες
καὶ μαζί τους μὲ τραβῆξαν...

Ποῦ μὲ πήγαν; σὲ μιὰ ἀλλόκοτη
ξωτικὴ λουλουδοχώρα,
κ' εἶπαν πὼς θὰ μὲ σκοτώσουνε
γιὰ νὰ τοὺς περάσει ἡ ὥρα...

Μὲ ξασπῶσαν καὶ μὲ τρύπησαν
μὲ μιὰ θεώρατη καρφίτσα
(ἔτσι χτές τὸ βράδυ σκότωσα
μιὰ φτωχὴ πεταλιδίτσα.)

Πὼς πονοῦσα καὶ πὼς φάναζα!
κ' ἤρθε γιὰ νὰ μὲ γλυτώσει,
ἡ πεταλιδίτσα ἡ κόκκινη
ποῦχα γὼ ἄπονα σκοτώσει.

ΒΡΑΔΑΚΙ

Βραδάκι· ἀργὰ στὸν οὐρανὸ
τριγύρω στὸν ἀποσπερνὸ
λάμπουν δυὸ τρία ἀστέρια...

Σκολαίει ὁ πατέρας τὴ δουλειά,
καὶ τὰ καλά του τὰ παιδιὰ
πᾶν' τοῦ φιλοῦν τὰ χέρια.

Βραδάκι· ἡ μάνα τὸν φιλεῖ,
νερὸ τοῦ χύνει νὰ πλυθεῖ,
κι ὅλη χαρὰ τοῦ παίζει,

κι ὁ Μήτσος μας—νὰ τὸ χαρῶ—,
ἐνάμισυ χρόνῳ μωρό,
σκαλώνει στὸ τραπέζι.

Κόβει ψωμάκι ἡ Φωτεινὴ,
καθένας παίρνει ἕνα σκαμνὶ
καὶ τρώμε ὅσο πεινάμε.

Βραδάκι· πάψαν τὰ πουλιά,
 ὅλοι μοιράζουμε φιλιὰ
 καὶ στὰ κρεβάτια πᾶμε.

Η ΜΟΡΦΟΥΛΑ

Τοῦ ἡλιου σγούριναν οἱ ἀχτίδες
 στὴν ἀμυγδαλιά·
 [κι ἔτσι μοιάζουν τῆς Μορφούλας
 τὰ χρυσὰ μαλλιά.]

Παίζει μέσ' τὰ βοτσαλάκια
 τὸ νερό.
 [τῆς Μορφούλας τ' ἀσημένια
 γέλια νὰ χαρῶ.]

Μὰ ὅταν κλαίει ἡ κακὰ Μορφούλα
 τί φριχτὴ ἀσκησιά!
 [μὴτ' ἡ σκοτεινὴ τῇ φτάνει
 ἡ βαρυχειμωνιά.]

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Κόκκινη κλωστή δεμένη
 στὴν ἀνέμη τυλιγμένη...

Κάνει κρύο, κι ἡ γιαγιά
 κάθισε στὸ τζάκι·

— Ἐλα, Ἀγνή, ν' ἀκούσουμε
 τί ἀπόγιναν οἱ δράκοι...

— Ἐλα νὰ μετρήσουμε
 τ' Ἀράπη τὸ σακιοῦλι.

— Λές οἱ μπότες νῆλκωσαν
 τοῦ Κοντορεβιδούλη;

Νύστα πὺν τὴν ἔπιασε
 τῇ γιαγιά Μαρίτσα...

— Νάμουν λύκος νᾶτρωγα
 τὴν Κοκκινοσκουφίτσα!...

— Μπα! καὶ σὺ κοιμήθηκες
 στῆς γιαγιάς τὸν κόρφο;
 Εὐτίνα, Ἀγνή, εἰμ' ὁ πρίγκηπας,
 κ' ἦρθα γιὰ σένα, Μόρφω...

ΤΟ ΚΗΠΑΚΙ ΜΟΥ

Στὸ κηπάκι μου, δές, ὅλα,
 μάννα, μιὰ χαρά·
 ἄνθια καὶ πουλιά, καθάρια
 κρούσταλλα νερά...

[Πεντοβόλησαν τὰνθάκια
 στίς γλαστρίτσες τους,
 τὰ πουλάκια κελαιδοῦνε
 στίς φωλίτσες τους...]

Κάθε ἀνθός, κάθε πουλάκι
 στὸ κηπάκι μου,
 σὰν μιὰ ψυχούλα π' ἀγαπᾶω
 ἀδερφάκι μου.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΙΑΣ ΣΤΑΓΟΝΑΣ

Ἀπ' τὴν πλατιά τῇ θάλασσα
 πὺν εἶμουν φτωχούλα στάλα,
 γιὰ ν' ἀνέβω στὸν οὐρανὸ
 μιὰ ἀχτίδα πῆρα σκάλα.

Κι ἐγίναμ' ἓνα σύγγεφο
 γὼ κι οἱ ἄλλες μου ἀδερφοῦλες·
 μὰ ἄγριος νοτιάς μᾶς χτύπησε,
 καὶ στάξαμε βροχοῦλες.

Ἀψοῦσε καὶ μᾶς δέχτηκε
 ἡ γῆς σὰ θεὰ χάρη,
 μὲ τῇ δροσιᾷ μας ψήλωσε
 καὶ μέστωσε τὸ στάρι.

Ἔτσι κι ἐμεῖς, ἀπὸ τῇ γῆς
 ἀναβουστὲς μιὰ αὐγοῦλα,
 δροσιὰ σκορπώντας γύρω μας,
 γιγῆκαμε πηγοῦλα.

Κι ἡ καθεμιὰ μας, εὐδιμη,
 στὴ θάλασσα πρὶν πέσει
 τῇ ρόδα ἐνὸς νερούλου
 γυρνᾷ γοργὰ νῶλεσει.

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΑΣ

Δὲν εἶναι τὸ σπιτάκι μας καλὰτι,
 κι' οὐτὸ μὲ νέλια πάντα πλημυρίζει,
 κι ἡ γαρὰ σὰν τὸν ἥλιο τὸ φωτίζει.
 Δὲν εἶναι τὸ σπιτάκι μας καλὰτι,

κι' οὐτὸ στάνει ὅς τὸ γέρο τὸ σακάτη
 ἡ ἀνάπη υἱὸς ἡ ἀννή, πὺν ἔχειλίζει
 ἀπ' τὰ παράθυρά μας καὶ γιομίζει
 τὴν τρεμάμενη χοῦφτα του μὲ κάτι...

Στὸ παράθυρο κόκκινα γλαστράκια
 γαουνοφαλιάς, μὲ χάρη ἀραδιασιμένα,
 κι' ἀναιεσό τους κάποτε, σκιαγμένα,
 προβάλλουν παιδιακίσια κεφαλάρια

τὸ δειλινό, πὺν ἀπλώνουνε τὰ χέρια
 γιὰ νὰ χουφτιάσουν κάνα δυὸ ἀπ' τ' ἀστέρια...

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ
 (Νταμαγιάντη)

(Στὸ ἐργόμενο φύλλο τ' ἄλλα)

Μὴ βλέπεις πὺν γράφουνε καὶ μὴν ἀκοῦς πὺν λένε
 σήμερα τὴν τᾶδε ἢ τὴν τᾶδε λέξη ἀπὸ τὴν καθαρέδου-
 σα παρμένη. Δὲ σημαίνει αὐτὸ τίποτα. Ἡ καθαρέδου-
 σα ἢ καμαρωμένη δὲν καταδέχεται ἄξαρνα τὰ «χρό-
 νια» τῆς φανήκανε πρόσονχα καὶ μᾶς ἔβγαλε σὴ
 μέση τὰ «ἔτη». Μὰ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι τί θγάζει
 καὶ τί δὲ θγάζει τοῦ λόγου τῆς· τὸ ζήτημα εἶναι, τί
 θάζουμε μεῖς σὶὰ βιβλία μας. Ἐμῶς κατόπι θὰ δια-
 θάζουνε, ὅχι τὸ Γαζῆ. Ὁ, τι δοῦνε οὐ μᾶς, ἀπὸ καὶ
 θὰ ποῦνε, ἀπὸ θὰ μείνη.

Ψυχάκης